
Tidsskriftets fattige språk

SPRÅKSPALTEN

J. FREDERIK FRØEN

Rikshospitalet
Oslo

Skikk og bruk i Tidsskriftet

Tidsskrift
for
Den
norske
Legeforening

The Journal of the Norwegian Medical Association

Det er nå få timer siden jeg returnerte korrekturen til en artikkel i Tidsskriftet, og oftest er man fornøyd i et slikt øyeblikk da man kan lene seg tilbake for å beskue det ferdige resultat. Imidlertid er man jo ikke mindre barnlig enn at man rynker pannen når noen har kommet og ”fiklet” på nyproduksjonen – jeg sikter selvsagt til de ufølsomme korrekturleserne i Tidsskriftets redaksjon.

Jeg har også hatt gleden av å gjøre meg kjent med en del internasjonale tidsskrifters krav til sine forfattere, og det er jo uomtvistelig et helt unikt stykke arbeid som er utført i vårt hjemlige tidsskrift når veiledningen er blitt *bok* ! De fleste nøyer seg med et par sider, men jeg skal ikke sløse språkspaltens hardt tilkjempede spalteplass ved å fordype meg i (ufrivillige) morsomheter fra ”Skikk og bruk i Tidsskriftet”. Imidlertid er det Tidsskriftets enestående nedhøvling av det norske språk som ligger meg på hjertet. Da jeg skrev mitt

første manuskript til Tidsskriftet, høvlet jeg pliktskyldigst i vei på alt de ufølsomme mente var ”Utidsskriftsriktig”. Denne gangen filte (les: ”firte”) jeg ikke en flis, og endte derfor opp med disse rynkene siden de ufølsomme hadde høvlet grundig ”redaksjonelt”.

Det er i Tidsskriftet lagt stor vekt på at man skal skrive *norsk* – hvilket er fremragende. At ord og setninger i manuskripter ikke skal være en blanding av norsk, amerikansk, engelsk, latin, anglolatin, gresk og annet har vært en viktig og god kamp (selv om man ikke trenger være enig med Tidsskriftet i valget av kvasilatinorsk som det saliggjørende). Noe helt annet er det når Tidsskriftet har valgt å normere det norske språk. Mange vil jo misunne dem dette, siden det har vært en tapt kamp ellers i samfunnet. I motsetning til de fleste ”store” europeiske språk, må vi fremdeles slite med uhumskheter som *sideformer* på norsk. De værste er jo de sterke verbene, for dem er det snart ingen som husker hvordan var.

Her omkring sier vi eksempelvis ”dyrkning” (her satt i anførselstegn for å slippe unna de ufølsommes rettetast) når vi omtaler bakterievekst i kultur. Dette er uakseptabelt for Tidsskriftet, som vil ha ”dyrking” (her satt i anførselstegn fordi det ikke er i min språkdrakt). Er man endatil så utdatert i de ufølsommes øyne at man vil forsøke seg på ”prøvetagning”, må man påregne høvling til ”prøvetaking”. Men samnorskentusiaster som nå gnir seg i hendene i ren skadefryd bør slutte, for det er ikke riksmålet som er bannlyst – forsøk bare å skrive ”fram” i Tidsskriftet! Det skal være ”frem” må vite. De eneste som kan få skrive slik de faktisk ønsker, er de som benytter nynorsk. Tidsskriftet har ikke normert denne målformen – kanskje fordi ingen behersker det godt nok i hovedstaden, eller kanskje fordi nesten ingen bruker det i Tidsskriftet. Dog er dette ingen utvei for oss som faktisk skriver slik vi gjør helt *bevisst* ! En artikkel i Tidsskriftet bør som all annen skriftlig kommunikasjon ha rom for å vise forfatterens fremstilling av saken – også i språkdrakt.

Ærede redaktører i språkspalten; finnes det noen med tilstrekkelig historie i Tidsskriftet til å huske hvorfor og hvordan man kunne havne i et slikt uforståelig og unødvendig uføre?

Med ønske om ikke å bli korrekturlest i denne omgang, vennlig hilsen

Publisert: 10. februar 2001. Tidsskr Nor Legeforen.

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 25. mars 2026.